

знакъ на тяхния произходъ, като съкратили въ последствие bulgares на bugres. Когато пропаднало дѣлото на еретицитѣ, името bugres станало хулно.¹ Често богомилскитѣ архиереи се явявали въ Ломбардия да проповѣдватъ“.²

Богомилскитѣ политически общини, основани презъ X. в., сж преживѣли византийското робство презъ XI. и XII. в., вземали сж най-активно участие и сж стояли начело на всички въстания противъ Византия. Тази богомилска политическа дейностъ опровергава напълно заинтересуванитѣ противници на богомилитѣ, че последнитѣ били представлявали само една ересь всрѣдъ християнския свѣтъ. Напротивъ, богомилската школа е издигнала изъ своитѣ редици мнозина съвършени богомили, които се отказвали отъ своя личенъ животъ, занимавали се единствено съ обществени и политически въпроси, като застанали начело на общественитѣ движения противъ феодализма и крепостничеството, съ нечувана твърдостъ и преданостъ сж се борили за осъществяването на своитѣ социал-политически идеали. Тѣзи богомилски политически общини ще да сж имали голѣмо влияние въ вътрешния животъ на българското царство, за да могатъ да водятъ въковни борби противъ византизма. Тѣ единствени сж били борци противъ разкошния животъ на висшия духовенъ клиръ, изобличавали сж придворнитѣ боляри отдадени въ служба на византизма и не сж давали на последния да се наложи на българския народъ (ср. Дриновъ, т. I, стр. 447).

Безъ да се уплашатъ отъ преследванията и страданията, на които били подложени, богомилитѣ съ своя нравственъ животъ нагледно обучавали народа, всрѣдъ който пушали дълбоки корени, и постигали напълно своитѣ цели — да будятъ народа и му вътѣпяватъ вѣра въ борбата. Въ своята безспирна борба за съществуване, тѣ основали редица съвършено независими въ политическо отношение общини. Тѣзи богомилски политически общини сж преживѣли падането на българското царство подъ Византия, борили се съ всички сили и отстоявали своята независимостъ още при Василевса Василий, продължили борбата презъ цѣлото времетраене на византийското робство и сж били единствената надеждна опора на поробенния български народъ. Презъ XI., XII. и началото на XIII. в. в. сж съществували много богомилски политически общини, за които говори и Анна Комнена (вж. Анна Комнена, руския преводъ, стр. 258, 259, 260). По твърденията на Атталиота и Скилица такива богомилски политически общини

¹ Осокинъ, История Албгойцевъ, сс. 150, 176.

² Осокинъ, цит. съч., с. 164.